

VLASY, TA NĀ•DHERNĀ• HĀ~Ā•VA

StĀ™eda, 03 Ā•ervenec 2019

UĀ¾ v dobĀich, kdy mou pĀ™Ā-sluĀnost k rodu Ā¾enskĀ©mu nejviditelnĀji dokazovala pĀ™Ā-pona "Ā€ovĀi", kdy o dvoĀ™Ā-cĀ-ch se mi chlapcĀ-ch jsem mohla jen snĀ-t, bylo mou touhou mĀ-t nĀjdhernĀ© kadeĀ™e. Hustou, lesklou, mĀjmivĀ vonĀ-cĀ- hĀ™Ā-vu, kterou bych jen nonĀjalantnĀ pohazovala kolem svĀ©ho svĀ™dnĀ©ho obliĀ•eje, vlasy dlouhĀ© nejlĀ©pe do pasu, a pokud moĀ¾no tĀ© nejmĀ³dnĀjĀĀ- barvy.

VĀjak jsem to takĀ© Ā•etla ve veĀkerĀ© dostupnĀ© literatuĀ™e na tĀ©ma mezilidskĀ½ch vztahĀ™ (shltla jsem haldu dĀ-vĀ•Ā-ch romĀĭnkĀ™, staĀ™iĀ•kou ĀĀervenou knihovnou poĀ•Ā-naje) Ā€ĀĀ!milostnĀ½m pohledem patĀ™il na kaskĀidu krĀĭsnĀ½ch vlasĀ™, rĀĭmujĀ-cĀ-ch jejĀ- nĀĀ¾nou tvĀĀ™iĀ•ku. SvĀ½mi prsty hladil tu nĀĀ¾nou zĀĭplavu, kterĀĭ jak svatozĀĭ™ zvĀ½razĀ^ovala pohled milovanĀ½ch mandlovĀ½ch oĀ•Ā-Ā€Ā€

BohuĀ¾el, aĀ• na kanapi s knĀ-Ā¾kou jsem byla jednou Ā¾ena-vamp, pĀ™Ā-ĀĭtĀ unesenĀĭ princezna, v civilnĀ-m Ā¾ivotĀ jsem byla zoufalec s neustĀĭle mne zrazujĀ-cĀ-m tĀ™lem. MarnĀ jsem bojovala s kniĀ¾nĀ-mi vĀĭbniĀ•kami, tvrdĀĭ skuteĀnost byla Ā°plnĀ jĭnĀĭ. VlasĀ™ jsem mĀĀla tenkrĀĭt dost, coĀ¾ o to, ale protoĀ¾e jsem si je Ā•asto myla a sveĀ™epĀ odmĀ-tala jĭnĀ½ Ā°Ā•es neĀ¾ rozpuĀĭtĀnĀ© volnĀ dolĀ™ plihnoucĀ- vlnitĀ© cĀĭry Ā€“ to za stavu bezvĀtĀ™Ā-, Ā•i rozcuchanĀ© kĀ™ovĀ- s jednĀ-m vykukujĀ-cĀ-m okem Ā€“ za sebumenĀĭ-ho vĀtĀ™Ā-ku, nevyvolĀĭvala moje hlava u pĀĭnskĀ©ho okolĀ- Ā¾ĀĭdnĀ© obdivnĀ© vzdechy.

Nenajde se Ā¾enskĀĭ, kterĀĭ by byla s pĀ™mirozenĀ½m stavem a barvou svĀ©ho nejvyĀĭĀĀ-ho obrostu spokojenĀĭ. JĀĭ, jakoĀ¾to dĀ-vka od pĀ™Ā-rody kudrnatĀĭ, jsem pochopitelnĀ netouĀ¾ila po niĀ•em jĭnĀ©m, neĀ¾ po hladkĀ½ch splĀ½vanĀ½ch vlasech Ā€“ nĀco, jako majĀ- Japonky. A tak jsem nutila maminku, aby mi vlasy Ā¾ehlila. Daly jsme na stĀ™l deku, jĀĭ na ni vlasy, a zoufalĀĭ maminka je opatrĀĀ narovĀĭvala.

V taneĀnĀ-ch jsem pak mĀĀla krĀĭsnĀ© dlouhĀ© vlasy, kterĀ© se kolem mne pak pĀ™i polce toĀ•ily jak sedaĀ•ky na kolotoĀ•i. Ano, pro jednou jsem byla spokojenĀĭ, vidĀĀla ten nĀjdhernĀ½ zĀĭvistivĀ½ pohled svĀ½ch vrstevnic, protoĀ¾e jsem mĀĀla nĀco Ā°Ā°Ā°Ā°Ā°Ā°plnĀ jĭnĀ©ho. PĀ™Ā-ĀĭtĀ- veĀ•er vĀjak byl debaklovĀ½ Ā€“ nesnĀĭĀĭ-m totiĀ¾ noĀĭenĀ- deĀĭtnĀ-kĀ™ (kaĀ¾dĀ½ hned ztratĀ-m) a cestou do Repre hroznĀ lilo, mĀ© krĀĭsnĀ naĀ¾hlenĀ© vlasy zmokly. Do sĀĭlu jsem vchĀĭzela jak Ā•erstvĀ se vynoĀ™ivĀĭĀ-moĀ™skĀĭ vĀ-la, ale po krĀĭtkĀ© chvĀ-li, kdy mĀ© kudrny uschly, jsem konkurovala Ā¾enĀĭm kmene PapuĀĭncĀ™. Jeden Ā•as se podobnĀ©mu Ā°Ā•esu Ā™Ā-kalo Angela DavisovĀĭ, podle znĀĭmĀ© Ā•ernoĀĭskĀ© bojovnice, kterĀĭ mĀĀla dĀ-ky vlasĀ™ hlavu velikosti mlĀ½nskĀ©ho kola. JĀĭ tenkrĀĭt taky, mĀ© drahĀ© pĀ™Ā-telkynĀ, jĀĭ tenkrĀĭt takyĀ€!

KdyĀ¾ se tak na sebe dĀ-vĀĭm pohledem vzpomĀ-nek, vidĀ-m dlouhĀ© a nesmĀ-rnĀ vychrtlĀ© stvoĀ™enĀ-, na nĀmĀ¾ ani maminkou naĀĭitĀ© volĀĭnky nedokĀĭzaly vyvolat dojem nĀĀ¾nĀ½ch dĀ-vĀ•Ā-ch tvarĀ™, kloubnatĀĭ kolena, dlouhĀĭ chodidla v pĀ™Ā-jernĀ½ch nĀ-zkĀ½ch lodiĀ•kĀĭch (mĀĀ™ila jsem bosĀĭ 176 cm, vĀjechny holky byly o potĀ™ebnĀ½ch deset Ā•Ā-sel menĀĭĀ-; ony na podpatcĀ-ch, jĀĭ na plackĀĭch), a to vĀĭe halenĀ© obrovskou lvĀ- hĀ™Ā

DĀ-ky bohu, mnĀĀ to tenkrĀĭt vĀ™bec nevadilo, a podle hesla Ā€ĀkterĀĭ ho neukecĀĭ, ta ho nemĀĭĀ€, jsem taneĀnĀ-ky zaplavovala svou vyĀ™Ā-dilkou. Huba mi opravdu jela a mu uznat, Ā¾e to bylo asi jedinĀ©, co kluky ke mnĀĀ mohlo pĀ™itahovat. Se mnou se

bavili a nemuseli ztrámovaně myslet na to, jak a kam kterou nohu prāvě kláíst. Kláitili jsme se spolu spokojeně sáilem, obásas i za spolupráce rytmu, a já si vbec nevážmala zoufalých pohledů svá maminky.

Dalšm ájokem pro ni bylo, když jsem se rozhodla pro změnu barvy. Jestli jsem snad etla o ohnivě zplavě, rozprostěrajěcě se na bálých polítěch čněvám, ale opravdu jsem si vybrala barvu nejěhavějšě. Pamatuji si, že když jsem pak po provedeně proceduě vyhlěla z okna celě nadějeně maminku, a jeitě na ni hrdě zavolala: „ŽMami, to je krěsa, viě?“, tak se nejprve proměnila v Lotovu ženu, aby v následujěcěm okamžiku udělala áelem vzad a zmizela z ulice. Vrátila se až pozděveer, kdy já už leěla v posteli a svou havou lěvu jsem měla opravdu na polítěch.

Maminka jen ekla: „Pokud budeš mět na hlavě tohle, tak se ke mně nehla!“ Musm uznat, že druhě den jsem byla ve ákole nejvyhleděvanějšě děvkou. Kdyby mi narostla uprostě těla těetě ruka, nebyla bych něpadnějšě. Měla jsem barvu nejěhavějšěho období Běry Basikově. Ovějem, děmy, nezapomeěte, že já byla děvkou v doběch, kdy „jak těkě měj syn“ kvetlo kamenně uhlě a tenkrět nebyly nějakě álety od normělu běžně!

Ale stejě jsem na to byla pyěně a vydrěla tak až do konce tědne. Pak jsme s maminkou na moji hlavu sveěepě patlaly vějechny moěně tmavě odstěny, kterě se nějm podaěmlo sehnat. V pondělě jsem do ákoly odešla s hlavou barvy běžně lidsě.

Pochopitelně jsem prochězela i obdobími zvěějeně pěe o vlasy. Dokězala jsem si na hlavu děit s dobrěm ámyslem největězhvěěmlosti. Vzpoměněm, jak mi, pěm jině pěleěitosti, sice vlasě se zrovna netěkěcě, ekel jeden hodně pediatr: „ŽMaminko, pěroda je neskuteěně silně, ta pěeěje i vaěi pěiě, to bylo v prvěch dnech měho mateěstvě, kdy jsem se jen sněila konat dobro svěmu dětěti.

Pěroda vydrěla opravdu vějechno; jednou skoro pěiěla o vlasy, protože jsem chtěla bět něěědherně blond, něco jako slavně Marylyn, lěhev snad 30% peroxidu zabrala - a pak se jen vějechno, co rovnou neodpadlo, ostěhale, a já excelovala v ulicěch s bloněatou hlavou na jeěka. A věte, že mi to tenkrět docela sluěelo? Mj. dokonce jsem si pak koupila zcela odliěnou paruku a zaěila mnoho legrace, když mne nejbliějšě nepozněvali.

Jeden áas byla stědobodem měho zějmu lichotivě barva meruněk. Světlouně měděně, barva jeitě panenskěch hliněněch květiněkě, ve kterěch mějm vedle počěatě tuěky. Tak ta se mi taky jeden áas lěbila. Jěěm jednu kamarědku, kterě pěesně takovou dodnes měi - jeně, jak věm, tak ona ji měi "od pěinaboha". Kdeěto já to musela stěle dohěnět chemiě... V souěasně době jsem zpět na světlě blond. A na krětkě mikědo na ramena. Stejě vějak bojuju „rěda bych vlasy hladkě, jen zcela měrně podtoěeně“ jeně v tom souěasněm horku

a hlavně vlhku? Ne, jsem zpět v dobách papužinských, okolo obličeje mi látlá gloriola neposlušných krepátých blond vlasů, a já se uchyluju ke gumičce, která jedině je dokážu usmířit.

Váude kolem vás láto, mužu se kal- zrak touhou (já v- m, že to tak není-, kal- jim ho v- jinou kozel, ale zn- to hezky, ne?) a my žensk pov- tin- tou- me, aby na je tv- e, ramena, na je v- st- ihy - byly lemov- ny vlasy krásn- mi, hust- mi, zdrav- mi, jen m- rn- zvl- n- mi - nejl- pe p- esn- takov- mi, jak- má ta mizern- podvy- iven- modelka v televizn- reklam- .

d@niela